

■ RECENSIE | Toneelvoorstelling 'Walvismuziek'

Meisje dat op de verkeerde weghelft is terechtgekomen

Door Peter van Strien

Gebeurtenis: De Stichting speelt 'Walvismuziek' naar 'She's come Undone' van Willy Lamb. **Spel:** Lotte Proot. **Regie:** Peter de Graef. **Gezien:** 29/10, Het Kruidhuis, Groningen. **Pu-bliek:** 104 (uitverkocht).

Is een mens het product van de omstandigheden? Of is het maar net hoe je er mee omgaat?

Met die vragen begint Lotte Proot haar monoloog over het tragische leven van Dolores. Het antwoord komt aan het eind: twee keer ja. Maar hoe je ermee omgaat hangt af van de vraag hoe je in elkaar zit. Daar kun je dus niks aan doen. En de vraag waarom dát zo is blijft knagen.

Dolores vertelt over haar leven. Een verhaal over iemand

die het geluk niet vond, die op haar levensreis enkel averij opliep. Over haar kindertijd, de vroegste herinneringen, haar stoere vader, haar ziekelijke moeder, de scheiding en de eenzaamheid, de school en de eenzaamheid, de universiteit en de eenzaamheid, de psychiater en het drama waarmee alles eindigt. Over de troost van het voedsel. Maria-kaakjes met marsepein er-tussen en oude kaas erop. En de rest. Ze eet, ze kotst, ze groeit. 198 kilo. "Dat is niet waar natuurlijk maar het voelt wel zo". Dolores is een meisje, lijkt het, dat op een of andere manier op de verkeerde weghelft terecht is gekomen en voor wie iedere ontmoeting een botsing betekent. Tot de laatste fatale klap.

Wat als een gewoon verhaal

begint krijgt gaandeweg de trekken van een gruwelverhaal.

Lotte Proot vertelt het zonder stemverheffing, bijna vlak, met de gelaten, droevige mimiek van iemand die haar verhaal een keer kwijt wil. Toch zijn de beelden heftig, vlijmscherp, genadeloos. "Als een konijn wip ik door mijn leven", zegt ze met het excuserend, kuchend glimlachje waarmee ze haar zinnen regelmatig markeert. "Van die dingen."

De bruine broek en bruine trui, het bloemetjesvest strak om het forse lijf gespannen en het bizarre kapsel zijn al een drama op zich. Langzaam ijsbeert ze heen en weer, onder een verpletterend laag plafond van twintig lampen, in de onbarmhartige dodencel die haar leven was.